

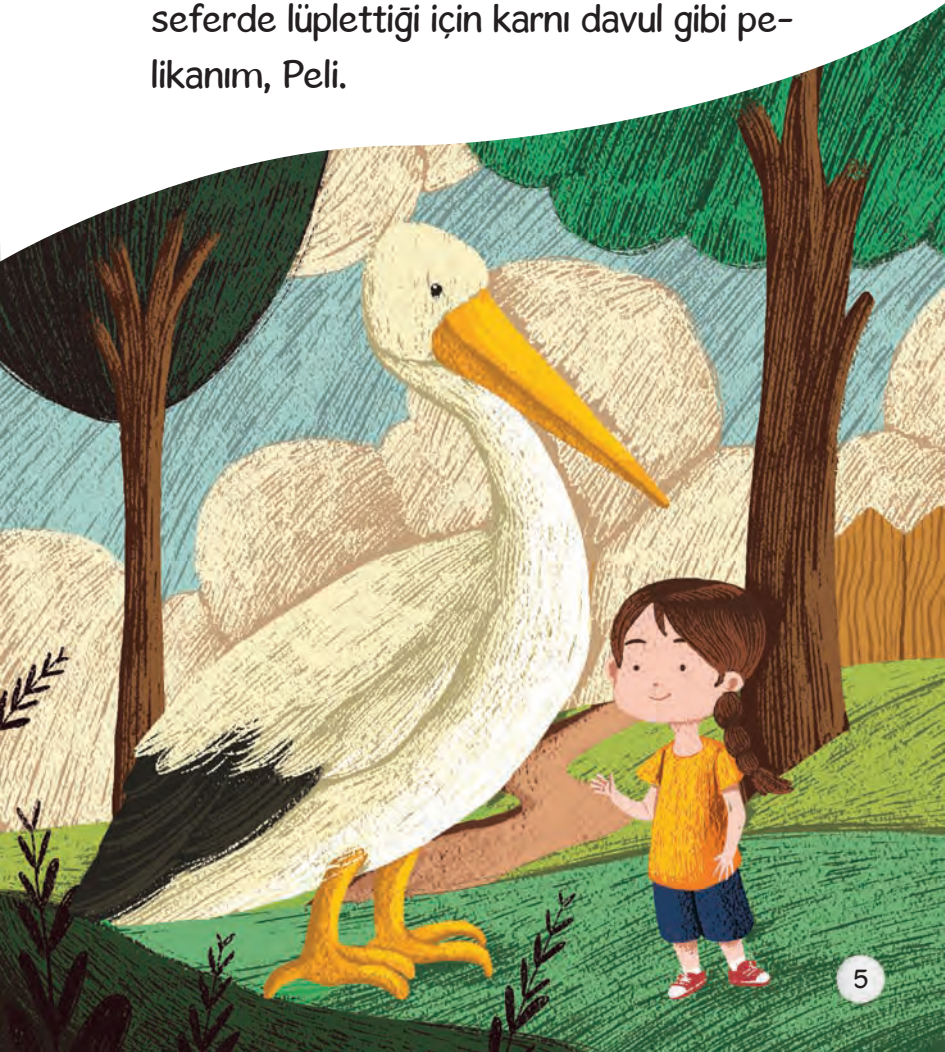
YENİDEN PARLAYAN GÜNEŞ

PELİKANIM PELİ

ESRA BULUT

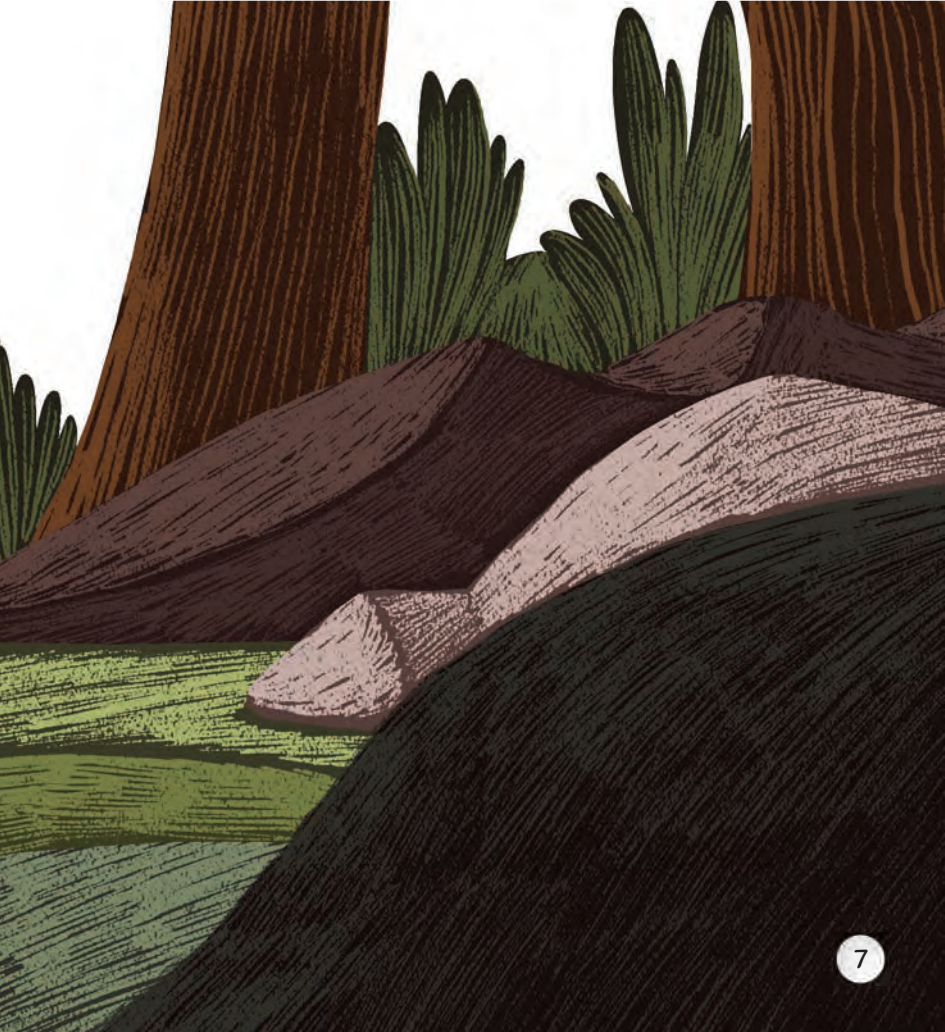
Bu bahar bahçedeki bütün ağaçlara birer isim verdim. Sağdaki beyaz çiçekli olan, Gelin. Onun yanındaki, Neşe. Dallarna uzanabildiğim pembe çiçekli, Süslü. Ve annemin hazırladığı balık tabağını tek seferde lüplettiği için karnı davul gibi pelikanım, Peli.

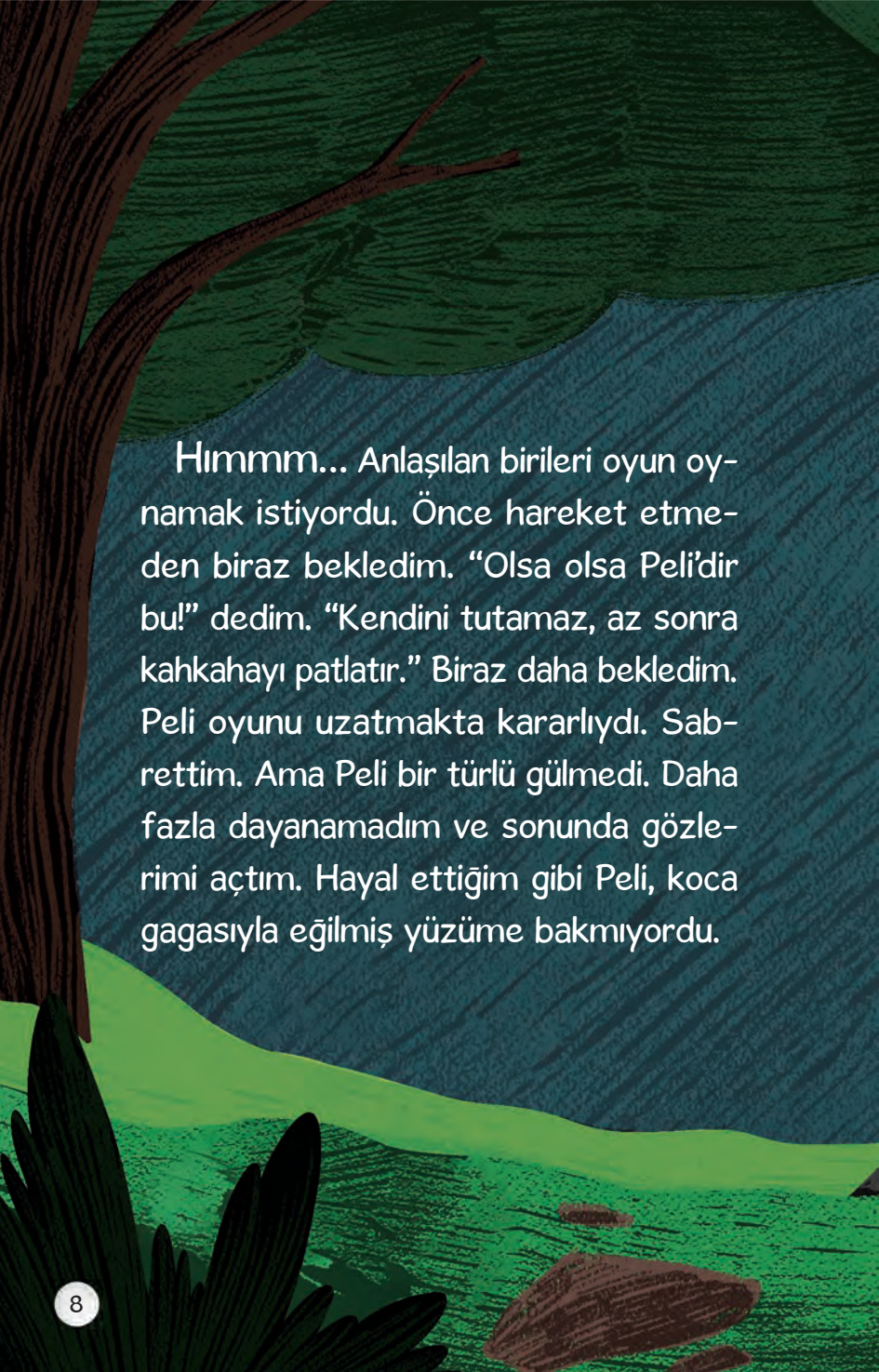

Mis gibi bir hava vardı bugün. Yanaklarım güneşten elma gibi kızarmıştı. Peli'nin yanına sırtüstü uzandım. Dalların arasından süzülen ışıklar vücudumda dans ediyordu. Biraz gıdıklansam da sesim çıkmıyordu. Sıcacık rüzgâr Süslü'den topladığı çiçek kokularını etrafıma

dolarken okulda öğrendiğim yeni şarkıyı mırıldanmaya başladım. Keyfime diyecek yoktu. Gözlerimi bir süre kapadım. Tam kestirmek üzereydim ki yüzüme bir örtü atılmış gibi her yer aniden karardı.

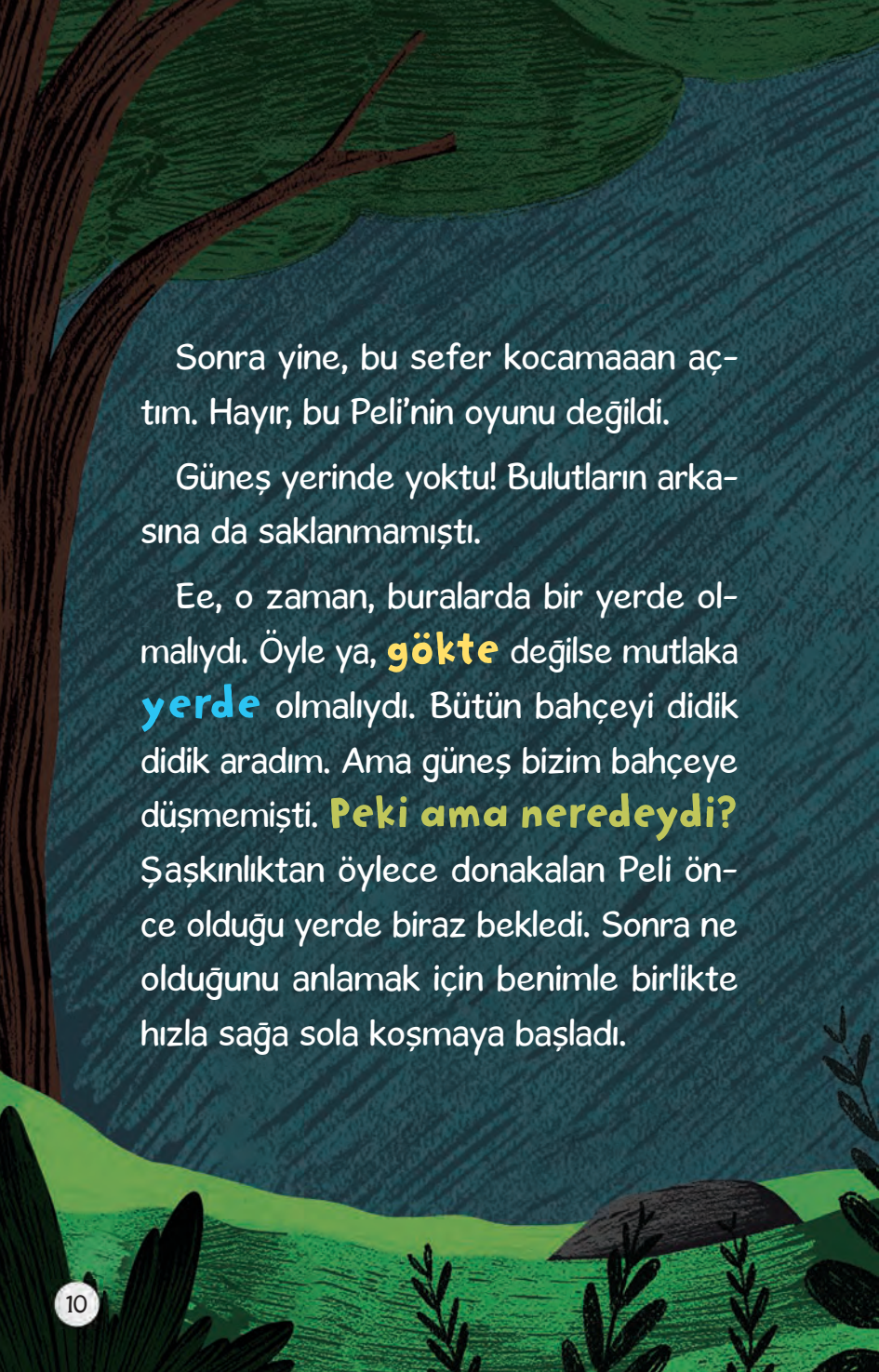

Hımmmm... Anlaşılan birileri oyun oynamak istiyordu. Önce hareket etmeden biraz bekledim. “Olsa olsa Peli’dir bu!” dedim. “Kendini tutamaz, az sonra kahkahayı patlatır.” Biraz daha bekledim. Peli oyunu uzatmakta kararlıydı. Sabrettim. Ama Peli bir türlü gülmedi. Daha fazla dayanamadım ve sonunda gözlerimi açtım. Hayal ettiğim gibi Peli, koca gagasıyla eğilmiş yüzüme bakmıyordu.

Gözüm kapalıyken sanki bir anda gece olmuştu. Her yer karanlıktı!

Ellerimle göz kapaklarımı ovuşturdum. Sonra bir daha denedim. Gözlerimi açtım ve kapadım, açtım ve kapadım.

Sonra yine, bu sefer kocamaaan açtım. Hayır, bu Peli'nin oyunu değildi.

Güneş yerinde yoktu! Bulutların arkasına da saklanmamıştı.

Ee, o zaman, buralarda bir yerde olmalıydı. Öyle ya, **gökte** değilse mutlaka **yerde** olmalıydı. Bütün bahçeyi didik didik aradım. Ama güneş bizim bahçeye düşmemişti. **Peki ama neredeydi?** Şaşkınlıktan öylece donakalan Peli önce olduğu yerde biraz bekledi. Sonra ne olduğunu anlamak için benimle birlikte hızla sağa sola koşmaya başladı.

